

Bruksela, dnia 17.3.2014 r.
COM(2014) 171 final

2014/0093 (CNS)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stosowania podatku AIEM na Wyspach Kanaryjskich

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Postanowienia Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) mające zastosowanie do najbardziej oddalonych regionów UE, których część stanowią Wyspy Kanaryjskie, zasadniczo nie dopuszczają żadnego zróżnicowania w opodatkowaniu między produktami lokalnymi a produktami pochodzącymi z Hiszpanii lub z innych państw członkowskich. W art. 349 TFUE przewidziano jednak możliwość wprowadzenia środków szczególnych dla regionów najbardziej oddalonych ze względu na występowanie trwałych niedogodności, które mają wpływ na sytuację gospodarczą i społeczną tych regionów.

Decyzją Rady 2002/546/WE z dnia 20 czerwca 2002 r.¹, przyjętą na podstawie art. 299 ust. 2 Traktatu WE, Hiszpania została upoważniona do stosowania do dnia 30 czerwca 2014 r. zwolnień lub obniżek podatku znanego jako „Arbitrio sobre Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias” (zwanego dalej „podatkiem AIEM”) w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych lokalnie na Wyspach Kanaryjskich. Załącznik do wyżej wymienionej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia lub obniżki podatku. W zależności od produktu różnica w opodatkowaniu między produktami wytwarzanymi lokalnie a innymi produktami nie może przekraczać 5, 15 lub 25 punktów procentowych.

W decyzji 2002/546/WE podano przyczyny, które doprowadziły do przyjęcia środków szczególnych: oddalenie, zależność od surowców i energii, obowiązek tworzenia zapasów, mały rozmiar rynku lokalnego i słabo rozwinięta działalność eksportowa. Wszystkie te niedogodności powodują zwiększenie kosztów produkcji, a zatem kosztów produktów wytwarzanych lokalnie, które przy braku środków szczególnych byłyby mniej konkurencyjne w stosunku do produktów pochodzących z zewnątrz, nawet przy uwzględnieniu kosztów dostawy na Wyspy Kanaryjskie. Utrudniłoby to zatem utrzymanie produkcji lokalnej. Środki szczególne objęte decyzją 2002/546/WE zostały więc opracowane w celu wzmocnienia przemysłu lokalnego przez zwiększenie jego konkurencyjności.

Podatek AIEM jest jednorazowym państwowym podatkiem pośrednim od dostaw towarów na Wyspach Kanaryjskich. Podstawą opodatkowania jest w przypadku przywozu towarów wartość celna, zaś w przypadku dostaw towarów przez producentów na Wyspach Kanaryjskich – łączna kwota zapłaty. Szczególne środki objęte decyzją 2002/546/WE stanowią formę zróżnicowanego opodatkowania, które przynosi korzyść lokalnej produkcji niektórych produktów. Te korzyści podatkowe stanowią pomoc państwa, która wymaga zgody Komisji, a zgody tej udzielono decyzją w sprawie pomocy państwa NN 22/2008.

W dniu 16 listopada 2010 r. Hiszpania złożyła do Komisji wniosek w sprawie przedłużenia o dwa lata okresu stosowania decyzji 2002/546/WE, tak aby data jej wygaśnięcia zbiegała się z datą wygaśnięcia wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na okres 2007-2013².

Ponadto Hiszpania złożyła również wniosek w sprawie przedłużenia o dwa lata okresu stosowania decyzji w sprawie pomocy państwa NN 22/2008, zgodnie z którą pomoc udzielona przez władze hiszpańskie w odniesieniu do AIEM jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Komisja zatwierdziła przedłużenie o dwa lata w drodze decyzji w sprawie pomocy

¹ Dz.U. L 179 z 9.7.2002, s. 22-27.

² Dz.U. C 54 z 4.3.2006, s. 13.

państwa SA.31950 (N 544/2010)³, przedłużającej okres stosowania decyzji w sprawie pomocy państwa NN 22/2008 do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja oceniła wniosek w sprawie przedłużenia okresu stosowania decyzji 2002/546/WE w świetle informacji dotyczących skali niedogodności, z jakimi mają do czynienia Wyspy Kanaryjskie, i stwierdziła, że udzielenie wnioskowanego przedłużenia było uzasadnione.

W przyjętym w dniu 28 sierpnia 2008 r. sprawozdaniu Komisji dla Rady na temat stosowania szczególnych rozwiązań dotyczących podatku AIEM obowiązującego na Wyspach Kanaryjskich faktycznie potwierdzono, że funkcjonowanie AIEM jest zadowalające i nie wymaga żadnych zmian w przepisach decyzji 2002/546/WE.

W związku z tym decyzją Rady 895/2011/UE z dnia 19 grudnia 2011 r.⁴ zmieniono decyzję 2002/546/WE, przedłużając okres jej stosowania do dnia 31 grudnia 2013 r.

W dniu 4 marca 2013 r. władze hiszpańskie zwróciły się do Komisji z wnioskiem o przygotowanie decyzji Rady upoważniającej Hiszpanię do stosowania zwolnień z podatku AIEM lub obniżek tego podatku w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych lokalnie na Wyspach Kanaryjskich w latach 2014–2020 i zmieniającej wykaz produktów oraz maksymalne stawki mające zastosowanie do niektórych produktów.

W dniu 28 czerwca 2013 r. Komisja przyjęła nowe wytyczne w sprawie pomocy regionalnej na lata 2014-2020⁵. Wytyczne te stanowią część szerszej zakrojonej strategii na rzecz modernizacji kontroli pomocy państwa, mającej na celu wspieranie wzrostu w ramach jednolitego rynku poprzez zachęcanie do skuteczniejszych środków pomocy i koncentrację działań Komisji związanych z egzekwowaniem prawa na sprawach mających największy wpływ na konkurencję.

Biorąc pod uwagę, że wytyczne te wejdą w życie dnia 1 lipca 2014 r., uzasadnione wydawało się przedłużenie okresu stosowania decyzji 2002/546/WE, zmienionej decyzją 895/2011/UE, o okres sześciu miesięcy, tak by data wygaśnięcia decyzji zbiegała się z datą wygaśnięcia aktualnych wytycznych. Decyzja 2002/546/WE została odpowiednio zmieniona decyzją 1413/2013/UE⁶, która przedłużyła okres jej stosowania do dnia 30 czerwca 2014 r.

Komisja przeanalizowała wniosek otrzymany od władz hiszpańskich, a także informacje przekazane przez wiele różnych zainteresowanych podmiotów, które nawiązały kontakt z Komisją. Analiza ta potwierdza, że szczególne cechy Wysp Kanaryjskich ograniczają ich rozwój i są przyczyną dodatkowych kosztów ponoszonych przez działające tam podmioty. Dlatego też uzasadnione jest utrzymanie zwolnienia z podatku AIEM w stosunku do lokalnie produkowanych produktów przemysłowych ujętych w wykazie. Środek ten jest konieczny i proporcjonalny i nie podważa integralności i spójności porządku prawnego Unii.

2. ANALIZA WNIOSKU HISZPANII I PROPORCJONALNOŚCI DECYZJI O ODSZKODOWANIU

Zgodnie z art. 110 TFUE żadne państwo członkowskie nie nakłada bezpośrednio lub pośrednio na produkty innych państw członkowskich jakiegokolwiek rodzaju podatków wewnętrznych wyższych od tych, które nakłada bezpośrednio lub pośrednio na podobne produkty krajowe. Ponadto żadne państwo członkowskie nie nakłada na produkty innych państw członkowskich podatków wewnętrznych, które pośrednio chronią inne produkty.

³ Dz.U. C 237 z 13.8.2011, s. 1.

⁴ Dz.U. L 345 z 29.12.2011, s. 17.

⁵ Dz.U. C 209 z 23.7.2013, s. 1.

⁶ Dz.U. L 353 z 28.12.2013, s. 13–14.

Niemniej jednak na podstawie art. 349 TFUE Rada może upoważnić państwa członkowskie obejmujące regiony najbardziej oddalone do odstąpienia od przepisów art. 110 TFUE w sposób uwzględniający strukturalną sytuację gospodarczą i społeczną takich regionów, którą potęgują inne czynniki poważnie ograniczające ich rozwój. Odstępstwo takie nie może podważać integralności i spójności porządku prawnego Unii, w tym rynku wewnętrznego i wspólnych polityk, takich jak wspólne polityki podatkowe na podstawie art. 113 TFUE. Odstępstwa takie muszą zatem pozostawać proporcjonalne, tj. nie mogą wykraczać poza to, co jest konieczne dla zaradzenia niekorzystnym warunkom ramowym utrudniającym rozwój gospodarczy takich regionów, oraz nie mogą nadmiernie zakłócać konkurencji na jednolitym rynku. W związku z tym każde odstępstwo od art. 110 TFUE powinno być ograniczone do pełnej lub częściowej rekompensaty niekorzystnej sytuacji pod względem kosztów, z którą borykają się producenci w takich regionach.

Gospodarka Wysp Kanaryjskich jest w dużym stopniu uzależniona od turystyki. Zależność ta stanowi poważne zagrożenie dla rozwoju Wysp Kanaryjskich, gdyż zmiana trendów w turystyce, klęski żywiołowe lub recesje gospodarcze mogą mieć ogromny wpływ na sytuację gospodarczą i społeczną tego archipelagu. Takie właśnie zjawisko wystąpiło w okresie światowego kryzysu finansowego w latach 2008 i 2009, który wywarł duży wpływ na liczbę turystów odwiedzających wyspy, a w związku z tym również na gospodarkę. Spadek liczby turystów doprowadził do ogromnego wzrostu poziomu bezrobocia, który przewyższył stopę bezrobocia w kontynentalnej części Hiszpanii, która wraz z Grecją jest jednym z dwóch państw członkowskich o najwyższej stopie bezrobocia w Unii Europejskiej. Wzrost ten był jeszcze wyraźniejszy w przypadku wskaźnika bezrobocia młodzieży, co wynika z tego, że duża liczba młodych ludzi jest uzależniona od sezonowych miejsc pracy w turystyce.

Rynek Wysp Kanaryjskich jest poza tym bardzo mały, przez co przemysł nie może osiągnąć optymalnej wielkości produkcji. Większość maszyn przemysłowych jest przeznaczona do celów produkcji na dużą skalę, aby zwiększyć wydajność i rentowność. Maszyny te nie są przeznaczone dla mniejszych rynków, w przypadku których część zdolności produkcyjnych pozostaje niewykorzystana, co oznacza, że przemysł musi funkcjonować na poziomie produkcji niższym niż ten, który jest konieczny dla zminimalizowania kosztów produkcji, a możliwości osiągnięcia korzyści skali są ograniczone.

Kraje i terytoria leżące w pobliżu Wysp Kanaryjskich (Maroko, Sahara Zachodnia i Mauretania) mają niewielką siłę nabywczą, a duża różnica w poziomie rozwoju ogranicza możliwości wywozu towarów z Wysp Kanaryjskich.

Inną cechą charakterystyczną Wysp Kanaryjskich, która ma znaczny wpływ na powstawanie dodatkowych kosztów dla tamtejszych podmiotów gospodarczych, jest fragmentacja terytorialna wysp i ich odległość od źródeł większości surowców, co generuje wyższe koszty transportu. Problem ten został jeszcze spotęgowany wzrostem cen ropy naftowej, który wywarł poważny wpływ na podniesienie się kosztów transportu.

Woda jest na Wyspach Kanaryjskich zasobem deficytowym. Niedobór wody ma oczywisty wpływ na jej cenę, co powoduje niekorzystne warunki konkurencji w stosunku do przedsiębiorstw zlokalizowanych w innych częściach Hiszpanii lub Unii Europejskiej. Dotyczy to szczególnie gałęzi przemysłu, które używają wody jako ważnego surowca (np. przemysł spożywczy, przemysł chemiczny, przemysł papierniczy), a także tych, które wymagają wysokiego stopnia chłodzenia.

Istnieją plany wprowadzenia gazu ziemnego na dwóch największych wyspach archipelagu Wysp Kanaryjskich, ale nie wiadomo, kiedy paliwo to mogłoby zostać użyte w sposób efektywny. Brak gazu ziemnego stanowi istotny element utraty konkurencyjności, gdyż koszty wytwarzania ciepła i energii z innych źródeł są znacznie wyższe.

Ponieważ nie ma zakładów recyklingu i odpady trzeba przewozić na kontynent, a odpady toksyczne muszą być unieszkodliwiane poza Wyspami Kanaryjskimi, usuwanie odpadów przemysłowych i unieszkodliwianie odpadów toksycznych wiąże się z wyższymi kosztami w dziedzinie ochrony środowiska.

Opisane wcześniej cechy charakterystyczne Wysp Kanaryjskich mają do pewnego stopnia wpływ na całą produkcję krajową. Należy zatem zbadać, jaki wpływ miało istnienie zróżnicowanego opodatkowania na udział produkcji lokalnej w rynku, i dostosować to zróżnicowane opodatkowanie, aby nie dopuścić do nadmiernego zakłócenia konkurencji.

W analizie dotychczasowych zróżnicowanych stawek podatkowych wzięto pod uwagę nie tylko średni udział produkcji lokalnej w rynku w latach 2008–2011, lecz także dynamikę zmian tego udziału i inne informacje dostarczone przez zainteresowane strony, które skontaktowały się z Komisją, by podać stosowne informacje. W przypadku gałęzi przemysłu wytwarzających produkty o różnych stawkach celnych określonych we wspólnej taryfie celnej przeanalizowano zmiany skumulowanego udziału w rynku w odniesieniu do wszystkich produktów, a nie tylko zmiany poszczególnych udziałów w rynku. Z tych właśnie powodów produkty o podobnych średnich udziałach w rynku produkcji lokalnej mają różną maksymalną stawkę zróżnicowanego opodatkowania.

W przypadku tytoniu proponuje się utrzymanie stawki zróżnicowanej w wysokości 25 % i zwiększenie – tak jak wnioskują władze hiszpańskie – minimalnej stawki podatku za 1000 papierosów z 6 EUR do 18 EUR.

W wykazie produktów, które mają podlegać zróżnicowanemu opodatkowaniu, władze hiszpańskie ujęły kilka produktów o niezwykle niskim udziale w rynku produkcji lokalnej. Jako uzasadnienie władze hiszpańskie podają, że istnieją plany zwiększenia lokalnej produkcji tych produktów, a wzrost ten nie będzie możliwy bez zróżnicowanego opodatkowania.

Z łącznej liczby 139 produktów wymienionych we wniosku otrzymanym od władz hiszpańskich Komisja akceptuje stawki zaproponowane w odniesieniu do 119 z nich, natomiast w przypadku pozostałych 20 produktów Komisja uważa, że zróżnicowana stawka powinna być niższa, by uniknąć możliwego zakłócenia konkurencji.

Na podstawie szczegółowej analizy przeprowadzonej przez Komisję możliwe jest ustanowienie różnych wykazów produktów według zróżnicowanej stawki podatku, sektora i Wspólnej Taryfy Celnej:

5 %

Produkty rolne i produkty rybołówstwa:

0207 11/0207 13

Minerały:

2516 90 00 00/6801/6802

Materiały budowlane:

3816/3824 40 00 00/3824 50/3824 90 45 00/3824 90 70 00/ 3824 90 97 99/ 6809

Chemikalia:

2804 30 00 00/2804 40 00 00/3105 20 90 00/3208/3209/3210/3212 90 00 00/3213/3214/3304 99 00 00/3925 90 80 00/ 3401/3402/3406/3814 00 90/3923 90 00 00/4012 11 00/4012 12 00/4012 13/4012 19

Przemysł metalurgiczny:

7604/7608

Przemysł spożywczy:

0210 12 11 00/0210 12 19 00/0210 19 40 00/0210 19 81/0305 41 00/0305 43 00 90/
0901 22 00 00/1101/1102/1601/1602/1704 90 30 00/1704 90 51 00/1704 90 55 00/
1704 90 75 00/1704 90 71 00/1806/1901 20 00 00/1901 90 91 00/1901 90 99/
1904 10 10/1905/2005 20 20/2006 00 31 00/2008 11 96 00/2008 11 98 00/2008 19 92/
2008 19 93/2008 19 95/2008 19 99/2309

Napoje:

2009 11/2009 12 00/2009 19/2009 41/2009 49/2009 50/2009 61/2009 71/2009 79/2009 89/
2009 90/2201/2202/2204

Przemysł tekstylny i skórzany:

6112 31/6112 41

Papier:

4818 90 90 00/4823 90 85 90

Grafika artystyczna i przemysł wydawniczy:

4910

10 %

Produkty rolne i produkty rybołówstwa:

0203 11/0203 12/0203 19/0701 90/0703

Materiały budowlane:

2523 29 00 00/

Przemysł spożywczy:

0210 11 11 00/0210 11 31 00/1905/2105

Papier:

4808/4819/4823 90 40 00/

15 %

Produkty rolne i produkty rybołówstwa:

0407 21 00 00/0407 29 10 00/0407 90 10 00

Materiały budowlane:

2523 90/7010

Chemikalia:

3809 91 00/3917 21/3917 23/3917 32 00/ 3917 33 00/3917 39 00/3917 40 00/3923 10 00/39
23 21 00/3923 30 10/3924 10 00

Przemysł metalurgiczny:

7309 00/7610 10 00 00/9403 20 80 90

Przemysł spożywczy:

0403/0901 21/1902/2103 20 00 00/2103 30/2103 90 90/2106 90 98/

Napoje:

2203/2208 40

Przemysł tekstylny i skórzany:

6302

Papier:

4818 10/4818 20/4818 30/4821

Grafika artystyczna i przemysł wydawniczy:

4909/4911

25 %

Tytoń:

2402

Powyższe wykazy produktów uwzględniają cel art. 349 polegający na przyjmowaniu środków szczególnych w celu uwzględnienia specyficznych cech Wysp Kanaryjskich jako regionów najbardziej oddalonych, a równocześnie na unikaniu zakłócania konkurencji w sposób, który mógłby osłabić rynek wewnętrzny.

Po przedłożeniu przez władze hiszpańskie sprawozdania przewidzianego w art. 2 niniejszej decyzji Rada Komisja powinna ocenić skutki zróżnicowanych stawek oraz określić, czy istnieje potrzeba zmian. Należałoby również przy tej okazji zbadać, czy odnotowano wzrost lokalnej produkcji produktów, w odniesieniu do których wnioskuje się o zróżnicowanie opodatkowania, ale których produkcja lokalna nie jest w chwili obecnej znacząca.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Krótki opis proponowanych środków

Upoważnienie Hiszpanii do stosowania zwolnień z podatku znanego jako AIEM lub obniżek tego podatku w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych lokalnie na Wyspach Kanaryjskich.

Podstawa prawna

Artykuł 349 TFUE.

Zasada pomocniczości

Jedynie Rada jest uprawniona do podjęcia, na podstawie art. 349 TFUE, środków szczególnych na rzecz regionów najbardziej oddalonych w celu dostosowania stosowania traktatów w odniesieniu do tych regionów, w tym wspólnej polityki w poszczególnych obszarach, z powodu występowania trwałych niedogodności, które mają wpływ na sytuację gospodarczą i społeczną regionów najbardziej oddalonych.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

Zasada proporcjonalności

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Wybór instrumentów

Proponowany instrument: decyzja Rady.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następującego względu:

Odstępstwa udzielane na mocy art. 349 TFUE zawierane są w decyzjach Rady.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii Europejskiej.

Wniosek

DECYZJA RADY**w sprawie stosowania podatku AIEM na Wyspach Kanaryjskich**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 349,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁷,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 349 TFUE Rada, przy uwzględnieniu strukturalnej sytuacji gospodarczej i społecznej regionów najbardziej oddalonych, którą pogarszają ich oddalenie, charakter wyspiarski, niewielkie rozmiary, trudna topografia i klimat oraz zależność gospodarcza od niewielkiej liczby produktów, przyjmuje szczególne środki mające na celu w szczególności określenie warunków stosowania traktatów do tych regionów, w tym wspólnej polityki w poszczególnych obszarach.
- (2) Należy zatem przyjąć szczególne środki w celu stworzenia warunków dla stosowania postanowień Traktatu w odniesieniu do tych regionów. Muszą one uwzględniać szczególne cechy charakterystyczne i niedogodności tych regionów, nie podważając jednak integralności i spójności wspólnotowego porządku prawnego, w tym rynku wewnętrznego i wspólnych polityk.
- (3) Największą niedogodnością Wysp Kanaryjskich jest dominujący udział sektora usług, a w szczególności turystyki, w produkcie regionalnym, a także zależność gospodarki Wysp Kanaryjskich od tego sektora i niewielki udział przemysłu w PKB Wysp Kanaryjskich.
- (4) Na drugim miejscu plasuje się odosobnienie będące nieodłączną cechą archipelagu, które utrudnia swobodny przepływ osób, towarów i usług. Zależność od niektórych rodzajów transportu, transportu lotniczego i morskiego, zwiększa się, ponieważ są to rodzaje transportu, które nie zostały jeszcze w pełni zliberalizowane. Koszty produkcji są wyższe, ponieważ te rodzaje transportu są mniej efektywne i bardziej kosztowne niż transport drogowy lub kolejowy.
- (5) Dalszym skutkiem tego odosobnienia są wyższe koszty produkcji wynikające z uzależnienia pod względem surowców i energii, z obowiązku tworzenia zapasów i trudności dotyczących dostaw sprzętu do produkcji.
- (6) Mały rozmiar rynku i słabo rozwinięta działalność eksportowa, rozproszenie geograficzne archipelagu oraz konieczność utrzymywania zróżnicowanych, lecz tylko niewielkich linii produkcyjnych w celu zaspokojenia potrzeb małego rynku ograniczają możliwości uzyskania korzyści skali.

⁷

Dz.U. C [...].

- (7) W wielu przypadkach trudniejsze lub bardziej kosztowne jest też korzystanie ze specjalistycznych usług i usług konserwacji, szkoleń dla kadry kierowniczej i technicznej, udzielanie zleceń podwykonawcom czy promowanie rozszerzenia działalności poza rynek Wysp Kanaryjskich. Ograniczony wachlarz metod dystrybucji skutkuje również koniecznością tworzenia zbyt dużych zapasów.
- (8) Jeśli chodzi o środowisko, usuwanie odpadów przemysłowych i unieszkodliwianie odpadów toksycznych generują wyższe koszty ochrony środowiska. Koszty te są wyższe, gdyż nie ma zakładów recyklingu, z wyjątkiem niektórych produktów, w związku z czym odpady muszą być przewożone na kontynent, a odpady toksyczne unieszkodliwiane poza terytorium Wysp Kanaryjskich.
- (9) Na podstawie wszystkich tych informacji i notyfikacji przez władze hiszpańskie wskazane jest przedłużenie zezwolenia na stosowanie w odniesieniu do objętych wykazem produktów podatku, z którego zwolnienie może być dozwolone w odniesieniu do produktów lokalnych.
- (10) Decyzją Rady 2002/546/WE z dnia 20 czerwca 2002 r.⁸, przyjętą na podstawie art. 299 Traktatu WE, Hiszpania została wstępnie upoważniona do stosowania do dnia 31 grudnia 2011 r. zwolnień z podatku znanego jako „Arbitrio sobre Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias” (zwanego dalej „podatkiem AIEM”) lub obniżek tego podatku w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych lokalnie na Wyspach Kanaryjskich. Załącznik do wyżej wymienionej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia lub obniżki podatku. W zależności od produktu różnica w opodatkowaniu między produktami wytwarzanymi lokalnie a innymi produktami nie może przekraczać 5, 15 lub 25 punktów procentowych.
- (11) Decyzją Rady 895/2011/UE z dnia 19 grudnia 2011 r.⁹ zmieniono decyzję Rady 2002/546/WE, przedłużając okres jej stosowania do dnia 31 grudnia 2013 r.
- (12) Decyzją Rady 1413/2013/UE z dnia 17 grudnia 2013 r.¹⁰ zmieniono decyzję Rady 2002/546/WE, przedłużając okres jej stosowania do dnia 30 czerwca 2014 r.
- (13) Podatek AIEM służy celowi autonomicznego rozwoju sektorów produkcji przemysłowej Wysp Kanaryjskich oraz dywersyfikacji gospodarki wysp.
- (14) Maksymalne zwolnienia, jakie mogą być stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów przemysłowych, wynoszą w zależności od sektora i produktu od 5 % do 15 %.
- (15) Maksymalne zwolnienie dotyczące gotowych wyrobów tytoniowych jest jednak wyższe, gdyż sektor tytoniowy stanowi przypadek szczególny. Przemysł tytoniowy, który rozwinął się na Wyspach Kanaryjskich do znaczącej gałęzi gospodarki, w ostatnich latach przeżywa wyraźny spadek. U podstaw spadku lokalnej produkcji tytoniu na Wyspach Kanaryjskich leżą oczywiście tradycyjne problemy wynikające z wyspiarskiego charakteru opisanego powyżej. Istnieje podstawa do utrzymania znaczącego zwolnienia dla tytoniu. Zwolnienie z podatku jest bezpośrednio związane z celem utrzymania produkcji na Wyspach Kanaryjskich.
- (16) Wspieranie gospodarczego i społecznego rozwoju Wysp Kanaryjskich znajduje swoje odzwierciedlenie na szczeblu krajowym w celu omawianego podatku i dystrybucji pochodzących z niego dochodów. Włączenie dochodów z tego podatku do zasobów

⁸ Dz.U. L 179 z 9.7.2001, s. 22.

⁹ Dz.U. L 345 z 29.12.2011, s. 17.

¹⁰ Dz.U. L 353 z 28.12.2013, s. 13–14.

systemu gospodarczego i podatkowego Wysp Kanaryjskich oraz ich wykorzystanie na rzecz strategii rozwoju gospodarczego i społecznego, w tym promocji lokalnej działalności gospodarczej, jest obowiązkiem prawnym.

- (17) Okres obowiązywania omawianych rozwiązań wynosi 6,5 roku. Konieczne będzie jednak przeprowadzenie oceny ich rezultatów. Władze hiszpańskie muszą zatem przedstawić Komisji najpóźniej do dnia 30 września 2017 r. sprawozdanie na temat stosowania rozwiązań, o których mowa w art. 1, w celu oceny skutków podjętych środków i ich wkładu w promowanie lub utrzymanie lokalnej działalności gospodarczej z uwzględnieniem utrudnień, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone. Na tej podstawie w razie potrzeby zostanie dokonana zmiana zakresu oraz zwolnień, na które zezwolono na mocy przepisów wspólnotowych.
- (18) Korzyść podatkowa obejmująca AIEM musi pozostać proporcjonalna, aby nie podważać integralności i spójności porządku prawnego Unii, której niezbędnym elementem jest zapewnienie niezakłóconej konkurencji na rynku wewnętrznym i polityki w zakresie pomocy państwa.
- (19) Niniejsza decyzja nie narusza ewentualnego stosowania art. 107 i 108 TFUE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. W drodze odstępstwa od art. 28, 30 i 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej upoważnia się władze hiszpańskie do przyznania do dnia 31 grudnia 2020 r. całkowitych zwolnień z podatku znanego jako „Arbitrio sobre las Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias (AIEM)” lub częściowych obniżek tego podatku w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku, które są produkowane lokalnie na Wyspach Kanaryjskich. Zwolnienia te muszą stanowić część strategii rozwoju gospodarczego i społecznego Wysp Kanaryjskich i przyczyniać się do wspierania lokalnej działalności gospodarczej.

2. Zastosowanie całkowitych zwolnień lub obniżek, o których mowa w ust. 1, nie może prowadzić do powstania różnic przekraczających:

- a) 5 % w przypadku produktów wymienionych w załączniku w sekcji A;
- b) 10 % w przypadku produktów wymienionych w załączniku w sekcji B;
- c) 15 % w przypadku produktów wymienionych w załączniku w sekcji C;
- d) 25 % w przypadku produktów wymienionych w załączniku w sekcji D. Niemniej jednak w przypadku papierosów władze hiszpańskie mogą określić minimalny podatek w wysokości nieprzekraczającej 18 EUR za 1 000 papierosów, stosowany tylko wówczas, gdy stawka podatku AIEM wynikająca ze stosowania ogólnych rodzajów opodatkowania jest niższa od tej wartości.

Artykuł 2

Władze hiszpańskie przedstawiają Komisji najpóźniej do dnia 30 września 2017 r. sprawozdanie na temat stosowania rozwiązań, o których mowa w art. 1, w celu oceny skutków podjętych środków i ich wkładu w promowanie lub utrzymanie lokalnej działalności gospodarczej z uwzględnieniem utrudnień, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone.

Na tej podstawie Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie zawierające pełną analizę aspektów gospodarczych i społecznych, a w stosownym przypadku wnioski mający na celu dostosowanie przepisów niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 lipca 2014 r.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Hiszpanii.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*